

PENTRU SOBORUL VII LUMNIC CEL DIN NICEIA BITINIEI

1.Sfântul Sobor VII Lumnic s-a adunat de Constantin și mama lui Irina, în Eparhia Mitropoliei din Niceia Bitiniei, în anul 787 d.Hr. împotriva eresului celui păgânesc cel prihănit de Hristiani, celor ce pe slujitorii Unuia viului și adevăratului Dumnezeu în Treime de o ființă cu iconomia lui Dumnezeu Cuvântului, îi aseamănă cu bârfire deșartă, și pe credința cea rea elinească, și a celor ce pe cei ce se închină, și respectă, și evlaviesc cinstitele scrise Icoane ale Domnului nostru Iisus Hristos, și al Prea Curatei de Dumnezeu Născătoarea, a cinstiților Lui Îngeri, și ale tuturor Sfinților lui îi numesc Idoloslujitori. Pe cinstitele Icoane le rad sfărâmându-le, și arzându-le, încă și cinstitele moaște arzându-le. Deci împotriva acestora s-au adunat Părinții 367 dintre care mai aleși erau: Tarasie Patriarhul Constantinopolului, Adrian Papa Romii prin ai săi trimiși Petru, și Petru lucrători prezbiteri, și locțiitorii celorlalți trei Patriarhi Ioan și Toma Ieromonahi. Căci nu a putut veni pentru frica stăpânitorilor, precum se arată în epistola lor cea către Tarasie. Cele ce s-au făcut mai înainte de Sobor, citește-le în scurta scriere în care se arată cele lucrate, care sunt la începutul practicelelor ale acestui Sobor.

Lucrarea I.

2.S-au făcut 8 lucrări în acest Sobor, precum se vede în Tomul III al Soboarelor, și 22 de Canoane în lucrarea 1, ce s-a făcut pe la începutul lui Octombrie, în Biserica Sfânta Sofia⁵⁴, Indiction 11. După ce a început cuvântul Tarasie Patriarhul Constantinopolului, după cererea episcopilor Ostrovului Sicilia, spre începerea capetelor celor ce urmau a se căuta, s-a cetit Scara (ucazul) împăraților Constantin și Irina, intrând și episcopii luptători contra Icoanelor, dintre care după cetire cel dintâi a fost adus Vasile episcopul Anghirei, mărturisind drept slăvitoare credință, apoi Teodor episcopul Mironn, Teodosie episcopul Amoriu, mai adăogându-se și alți osebiți episcopi, și feluri de Canoane ale Soboarelor și a altor Părinți aleși cetindu-se, au dat libele (scrisorile) de mărturisire a credinței, socotindu-le a le primi la altă adunare.

Lucrarea II-a

---

⁵⁴ Înțelepciune

3.În a doua lucrare s-a cetit cele două epistole ale lui Papa Adrian, dintre care una către împărați, iar alta către Tarasie al Constantinopolului, pe care le-au primit cu un glas Soborul.

Lucrarea III

4.În lucrarea 3-a, episcopilor celor ce s-au adaos (adică celor ce s-au întors la dreapta credință), Soborul le-a dat scaunele ce le-au avut. Apoi Soborul a cetit și cele trimise către sine de la Răsărit, pe care Soborul primindu-le, le-au supus anatemei pe cei ce s-au învoit și s-au unit cu acele scrieri.

Lucrarea IV.

5.În a patra lucrare, după ce s-au cetit felurite ziceri ale Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți, și epistolele episcopilor Romii,, și ale Patriarhilor de după vreme pentru Sfintele Icoane, la acelea au iscălit toți Părinții.

Lucrarea V.

6.În lucrarea 5-a, asemenea s-a cetit feluri de ziceri ale drept slăvitorilor, și de eretici. În sfârșit primind și Sfintele Icoane le-au sărutat, și pe icono-luptători i-a dat anatema, pe lângă altele zicând: Noi pe cei ce au adus ceva, ori au scăzut din Sfânta Biserică îi afurisim.

Lucrarea VI.

7.În lucrarea 6-a, s-a cetit hotărârea mincinosului Sobor 7 și surpările lui în 6 Tomuri.

Lucrarea VII.

8.În a 7-a lucrare, s-au cetit hotărârile Sfântului și Marelui Sobor Lumnice II de la Niceia, întru care însemnează, că s-a cetit Simbolul credinței fără adăogire, și s-a tipărit, încă și cele două epistolele ale lui Tarasie, și a Soboarelor, una adică către împărații Constantin și Irina, iar alte către clerici, și către Iereii tuturor Bisericilor Țarigradului.

Lucrarea VIII.

9.În lucrarea a 8-a, au fost chemați Părinții Soborului de către împărați, și venind în Constantinopol cu Patriarhul Tarasie, au fost primiți cu blândețe, și întru una din zile rânduită au stat în frunte împărații cu episcopii în Palatul ce se numea Magnaira, s-a cetit proșezata hotărâre înaintea tuturor, după a cărei cetire, au întrebat împărații, de s-a glăsuat hotărârea cu aprobarea tuturor. Și ei au strigat: așa credem toți, așa cugetăm, toți împreună învoindu-ne am iscălit, i iproci. Apoi au dat anatema pe icono-luptători. Și iubitorii de

Dumnezeu episcopi cu cele cuviincioase binecuvântând pe împărați, împreună cu mulțimea norodului. Și a așezat acest Sobor Simbolul cu aceste ziceri, pe care le propovăduim și în Biserici, cei ce ar adăoga sau ar scădea, de ar fi Ierosiți să se caterisească, iar de ar fi norodnici să fie dați anatema. Asemenea au supus cu desăvârșire anatemei pe icono-luptători, împreună și pe exarhii lor, pe Teodosie al Efesului, pe Sisinie Pastila de Perga, și pe Vasile Tricacabul al Antiohiei, și adunarea lor. Încă au lepădat din catalogul drept slăvitorilor, pe Anastasie, Constantin și Nichita Patriarhi ai Constantinopolului, pe Ioan al Nicomidiei, pe Constantin al Nacuoliei, ca pe niște eretici. Și în sfârșit după ce s-a cetit în auzul tuturor dumnezeiasca hotărâre, îndată s-a întărit de stăpânitori, iscăbind Tomul pentru cinstea și închinarea cinstitelor Sfintelor Icoane, și pentru celelalte după predania Bisericii catolicești, adică acest următor:

Oros (hotărârea sau legiuirea) Sfântului Sobor VII Lumnice: „Acela ce ne-a dăruit nouă pe lumina cunoștinței Sale, și din întunericul îndrăcirii idolești ne-a izbăvit pe noi, Hristos Dumnezeuul nostru a luat Lui mireasă pe Sfânta catoliceasca (obșteasca) Biserică, care nu avea întinăciune, nici meteahnă, aceasta a făgăduit să se păzească, și sfinților Săi ucenici le-a adevărit zicând: *Cu voi sunt în toate zilele veacului, până la sfârșitul veacului.* Și această făgăduință nu a dat-o numai lor, ci și nouă celor ce am crezut prin ei întru numele Lui. Deci de darul acesta oarecare nu au socotit, căci amăgitorul vrăjmaș întriripându-se s-au abătut din cuvântul cel drept, și împotrivindu-se predaniei catoliceștii Bisericii, către înțelegerea adevărului a greșit. Și precum zice cuvântul din Paremie, *s-a rătăcit de la osia plugului, și a adunat cu mâinile nerodire,* că a îndrăznit a cleveti buna podoabă cea cuviincioasă lui Dumnezeu a sfintelor afierosiri, numiți ierei dar nefiind, pentru care Dumnezeu strigă prin proorocul: *Păstori mulți au stricat via mea, au spurcat partea mea.* Că urmând după niște neierosiți bărbați, care se înduplecau la cugetele lor, au prihănit pe Sfânta Biserică, cea logodită lui Hristos Dumnezeu, și n-a osebit între cel Sfânt și între cel spurcat, pe chipul Domnului, și al Sfinților Lui numindu-i chipuri cioplite și idoli. Nesuferind a vedea stricându-se cu această vătămare norodul lui Dumnezeu, cu dumnezeiască râvnă, și învoire a lui Constantin și Irina credincioșii noștri împărați, pe noi începătorii preoției de pretutindenii ne-a chemat ca dumnezeiască predanie prin alegere de obște să-și ia tăria Biserica

catolicească. Deci cercetând cu toată scumpătatea cercetând noi și chibzuind, și urmând țelului adevărului, nimic scădem, nimic adăogăm, ci toate ale catoliceștii Biserici neîmpuținute le păzim. Și urmând Sfintelor șase Soboare Lumnice, adică cel dintâi adunat în cetatea Niceia, încă și celui după acesta în păzita de Dumnezeu cetate împărătească. ***Credem întru Unul Dumnezeu ....*** Etc. Dar urâm și dăm anatema pe Arie și pe cei de o cugetare cu el, și pe cei ce s-au făcut părtași nebuneștii lui relei slăviri, pe Macedonie și pe cei împreună cu dânsul bine numiți luptători de Duh. Însă mărturisim și pe Stăpâna noastră Sfânta Maria, Doamnă și cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, ca ceea ce a născut cu trup pe Unul din Sfânta Treime Hristos Dumnezeuul nostru, precum a dogmatisit și mai înainte Soborul cel din Efes, și pe păgânul Nestorie, și pe cei împreună cu dânsul, ca pe unii ce dogmatisea personalicască doime, i-au scos din Biserică. Însă împreună cu acestea și pe amândouă firile Celui ce s-a întrupat pentru noi din nespurcata de Dumnezeu Născătoarea și Pururi Fecioara Maria, le mărturisim pe El, deplin Dumnezeu și deplin om cunoscându-l. Precum a glăsuț și Soborul cel din Calcedon, pe Eutihie, și pe Dioscor ocărându-i din dumnezeiasca curte izgonindu-i, cu dâșii împreună lepădând pe Sevir, pe Petru, și șiragul lor mult hulitor încâlcit unul cu altul cu care împreună și bârfele lui Origen, ale lui Evagrie, și ale lui Didim le dăm anatema, precum și Soborul V cel adunat în Constantinopol. Apoi cu două voi și două lucrări după însușirea firelor lui Hristos le propovăduim, după care chip a glăsuț și Soborul VI adunat în Constantinopol, lepădând pe Serghie, pe Onorie, pe Kir, pe Pir, pe Macarie, pe neprimitorii blagocestiei, și pe cei de o cugetare cu dâșii, și adunându-ne împreună zicem, păzim toate Bisericeștile și în scris, și în nescris legiuitele predanii fără prefaceri care ni s-au dat, dintre care una este și zugrăvirea chipului Icoanelor, ca una ce este unită cu Istoria propovăduită de Evanghelie, spre încredințarea adevăratei, și nu după nălucire a înomenirii lui Dumnezeu Cuvântului, și care întrebuițează nouă spre asemenea ajutor. Că cele arătătoare una alteia, fără îndoială că au și pe arătările una alteia. Acestea așa fiind noi umblăm ca pe drumul cel împărătesc, urmând învățaturii cei de Dumnezeu grăite a Sfinților noștri Părinți, și predaniilor catoliceștii Biserici. Că pe aceasta o cunoaștem a fi a Sfântului Duh cel ce a locuit întru dânsa. Hotărâm cu toată scumpătatea și silința, întocmai cu închipuirea cinstitei, și de viață

făcătoarei Cruci, să se înalțe, adică să se cinstească cinstitele și Sfintele Icoane atât cele vopsite, cât și cele psifide (de mozaic), și de altă oarecare materie, ce ar fi lesnicioasă spre aceasta, în Sfintele Bisericiile lui Dumnezeu, pe sfințitele vase și veșminte, pe pereți și pe scânduri, pe case și pe drumuri, atât al chipului Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cât și neîntinatei noastre Stăpânei, a Sfintei de Dumnezeu Născătoarei, a cinstiților Îngeri, și ale tuturor Sfinților, și cuvioșilor bărbați. Căci cu cât se văd mai adesea prin închipuirea iconică, cu atâta cei ce le privesc se deșteaptă spre pomenirea și dorirea a căroră chipuri se văd, și a le da acestora sărutare și închinare, nu însă pe cea adevărată slujire care se cuvine firii celei Dumnezeiești. Ci cu chipul închipuirii cinstitei și de viață făcătoarei Cruci, și a Sfintelor Evanghelii, și Sfințitelor daruri, și să se facă cinste acestora prin tămâieri, și lumânări, precum se obișnuiau cei din început cu blagocestia. Că cinstea Icoanei, trece către chipul cel dintâi, și cele ce se închină Icoanei, se închină prin ea ipostasului celui scris în ea. Că așa se întărește învățătura Sfinților noștri Părinți, adică predanisirea catoliceștii Biserici, celei ce de la marginile lumii, până la margini au primit Evanghelia. Așa și lui Pavel ce a grăit în Hristos, la toată dumnezeiasca adunare Apostolică, și părințește-i sfințenii urmăm, ținând predaniile care le-am luat, așa cântările cele de biruință le cântăm proorocește Bisericii: **Bucură-te foarte fiică Sioane, propovăduiește fiică Ierusalime! Saltă și veselește-te din toată inima ta, au luat Domnul dintru tine nedreptățile împotrivorilor tăi, te-ai izbăvit de vrăjmașii tăi. Domnul împărat în mijlocul tău, nu vei mai vedea rele încă, și pace peste tine în vreme veșnică. Deci cei ce ar îndrăzni a cugeta altfel, ori a învăța, ori a scorni de la sine legiuire, ori a lepăda ceva din cele afierosite Bisericii, ori Evanghelie, ori închipuire de Cruce, ori zugrăvire Iconică, ori sfinte Moaște de Mucenici, ori a scorni strâmb, și cu vicleșug spre a surpa un ceva din legiuitele predanii ale Bisericii catolicești, dar încă ori a întrebuița Sfințitele odoară ca pe niște lucruri obștești, ori pe Sfintele Mănăstiri de ar fi episcopi, ori clerici poruncim să se caterisească, iar de ar fi monahi ori norodnici, de împărtășire să se afurisească, (adică să se despartă de comuniunea cu Biserica).”**

11. Iar cele hotărâte în acest Sobor de Dumnezeieștii Părinți, precum și epistola episcopilor Răsăriteni către Tarasie Patriarhul de Constantinopol citește-le în practicele acestui Sobor. Aceste

practicale trimițându-le Papa Adrian prin legații săi către Carol cel Mare, ca să se adevereze și el, iar el fiind icono-luptător, le-a lepădat, și a legiuit precum i s-a părut lui, adică că Sfântul acesta Sobor nici al șaptelea, nici Lumnic să se numească, ci că este Sobor mincinos.

12. Pe lângă acestea însemnează încă, acest Sfântul Sobor al VII-lea, nu s-a făcut nici un cuvânt pentru pricinile cele ce sunt în Canoanele Soborului VI cu toate că se cădea și a se căuta și a se cerceta, de nu se cuvine ca Romanii cei osândiți sobornicește, să se socotească ca neosândiți și părtași.

CAPITOLUL XIV.

PENTRU SOBOARELE ȘI MINCINO-SOBOARELE FĂCUTE DE APUSENI ÎN ACEȘTI ANI.

1.De Apuseni s-au adunat în acești ani următoarele Soboare: Paderborni în Saxonia, Sobor II în Forul (târgul) lui Iulie, în Ratisconi, în Fragkofurtiu, ori în Akuisgranu I, în Arelati IV, în Turuno III, în Kabiloninsia II, în Moguntia, și Remie I.

2.Soborul II din Paderborni adunat de Carol cel Mare în Vestfalia în anul 785 spre întocmirea stării Bisericii Saxonilor, care se convertiseră la credința în Hristos, a lui Bitikindiu, a lui Vasiliscu, și alui Albion.

3.Soborul din Forul lui Iulie acest Sobor mincinos s-a adunat de Paulin Mitropolitul Akiliei în anul 791 spre rânduirea celor două gâlcevi ce se ridicase la Latini, din care una era pentru purcederea Duhului Sfânt, iar cealaltă pentru Hristos, de se zice după trup Fiu înfiat al lui Dumnezeu. Deci s-a rânduit păgânește pentru Duhul Sfânt că purcede și de la Tatăl și de la Fiul. Cealaltă s-a lepădat zice Paulin ca să nu ne arătăm că în doi fii pe unul Fiul lui Dumnezeu îl despărțim. Încât se întăresc să adevereze pe acela firesc, și înfiat, care unul și acesta este Fiu al lui Dumnezeu, și al omului. Și iarăși în cercetarea Simbolului nu este (zice) altul fiul omului, și altul al lui Dumnezeu, ci unul și acestași al lui Dumnezeu, și al omului fiu întru amândouă firile, în cea Dumnezeiască și în cea omenească, Dumnezeu adevărat nu socotit Fiu de Dumnezeu, ci adevărat, nu înfiat, ci însușit. Că nici odinioară pentru omul, pe care l-a luat luiș, s-au înstrăinat de